

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **K. D.**, zast. opatrovníkem JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/44, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2021, č. j. KRPA-325645-27/ČJ-2020-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2021, č. j. 2 A 6/2021 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce advokátovi JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za opatrovnictví žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč. Tato částka bude opatrovníkovi žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady opatrovnictví žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 22. 1. 2021, č. j. KRPA-325645-27/ČJ-2020-000022-ZZC, byla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce o 37 dnů za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým

se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 2. 2021, č. j. 2 A 6/2021 - 16, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Neztotožnil se přitom s žalobní námitkou, že rozhodnutím žalované byla stanovena doba zajištění v rozporu s čl. 28 odst. 3 alinea 3 Dublinského nařízení. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 27. 12. 2020, který je třeba považovat za první den jeho zajištění. Prvně stanovená doba zajištění žalobce v délce 30 dnů proto počala běžet dne 27. 12. 2020 a uplynula dnem 25. 1. 2021. Doba stanovená následným prodloužením zajištění žalobce v délce 37 dnů poté počala běžet dne 26. 1. 2021 a měla uplynout dne 3. 3. 2021, nikoliv až dne 4. 3. 2021, jak se domníval žalobce. K překročení maximální doby zajištění podle uvedeného ustanovení Dublinského nařízení tedy podle městského soudu nedošlo.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl nesprávnost způsobu, jakým městský soud posoudil dobu zajištění stanovenou rozhodnutím žalované. Městský soud se sice ve svém rozsudku přiklonil k výkladu, podle něhož se do doby zajištění započítává i samotný den, kdy došlo k omezení na osobní svobodě, podle stěžovatele však žalovanou použitá formulace připouští i výklad, kdy se doba zajištění počítá až ode dne následujícího. Tento výklad přitom stěžovatele vedl k podání žaloby, neboť při jeho použití by maximální délka zajištění překročila limit stanovený Dublinským nařízením. S ohledem na uvedenou nejednoznačnost výkladu uvedených lhůt je stěžovatel přesvědčen, že jediným správným postupem bylo explicitní uvedení konce lhůty ve výroku rozhodnutí, jímž se o zajištění či jeho prodloužení rozhodovalo. Způsob, který žalovaná zvolila, tak stěžovatel s ohledem na potřebu právní jistoty zajišťovaných osob považuje za nezákonný. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu i rozhodnutí žalované.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[6] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl na osobní svobodě omezen dne 27. 12. 2020 v 12:25 hodin. Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2020, č. j. KRPA-325645-15/ČJ-2020-000022-ZZC, pak byl stěžovatel zajištěn, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody. Dne 20. 1. 2021 Francie

pokračování

sdělila, že je připravena stěžovatele převzít v souladu s Dublinským nařízením. Žalobou napadeným rozhodnutím byla následně doba zajištění prodloužena o 37 dnů.

[7] Podle čl. 28 odst. 3 alinea 3 Dublinského nařízení *pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.*

[8] Vzhledem k tomu, že Francie žádosti o převzetí vyhověla dne 20. 1. 2021, měla lhůta pro přemístění stěžovatele do této země uplynout nejpozději dne 3. 3. 2021. Podstata stěžovatelových námitek přitom spočívala v tom, že maximální doba jeho zajištění stanovená žalobou napadeným rozhodnutím tuto lhůtu o jeden den překročila.

[9] Nejvyšší správní soud se však s touto stížnostní námitkou neztotožnil. Jak totiž vyplývá ze zmíněného rozhodnutí o zajištění, původně stanovená třicetidenní doba zajištění byla počítána již od okamžiku omezení osobní svobody stěžovatele, k čemuž došlo dne 27. 12. 2020. Za tohoto stavu věci poslední třicátý den doby zajištění připadl na 25. 1. 2021. Pokud by tedy nebylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, byl by stěžovatel propuštěn ze zajištění nejpozději v tento den. Rozhodnutím žalované však byla doba stěžovatelova zajištění prodloužena o 37 dnů. Prvním dnem této prodloužené doby tak bylo 26. 1. 2021 a poslední den připadl na 3. 3. 2021. I po prodloužení doby zajištění žalobou napadeným rozhodnutím tedy bylo zaručeno, že stěžovatel bude zajištěn nejdéle do šesti týdnů od explicitního vyhovění žádosti o jeho převzetí Francií. Prodloužení doby zajištění stěžovatele tedy nepřekročilo maximální délku stanovenou v čl. 28 odst. 3 alinea 3 Dublinského nařízení, v důsledku čehož není možné žalobou napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.

[10] Uvedený způsob počítání celkové doby zajištění stěžovatele a jejího konce je přitom zcela jednoznačný a jediné možný, takže o něm nemohly vzniknout žádné pochybnosti. Proto nebylo zapotřebí v rozhodnutí žalované explicitně stanovit den ukončení zajištění stěžovatele a stačilo jen uvést počet dnů, o které se jeho zajištění prodlužuje. Na základě tohoto údaje ve spojení s rozhodnutím o zajištění měl totiž stěžovatel možnost zjistit, že ze zajištění musí být propuštěn nejpozději dne 3. 3. 2021. I kdyby si učinil nesprávný úsudek o tom, že může být zajištěn o den déle, nikterak by se to neprojevalo v jeho právní sféře, neboť bylo zákonnou povinností příslušného orgánu veřejné moci jej propustit ze zajištění před uplynutím jeho maximální doby.

[11] Městský soud tedy posoudil uvedenou právní otázku správně, takže důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků

právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[13] Usnesením městského soudu ze dne 19. 5. 2021, č. j. 2 A 6/2021 - 29, které bylo vydáno až po vyhlášení napadeného rozsudku, byl stěžovateli ustanoven opatrovníkem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa. Opatrovníkovi, který byl stěžovatelům ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 140 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Odměna za opatrovnictví advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za sepsání kasační stížnosti a první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve výši 2 x 3.100 Kč, tedy celkem 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušály) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za tyto úkony právní služby 2 x 300 Kč, tedy celkem 600 Kč. Opatrovník je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto byla výše odměny a náhrady hotových výdajů zvýšena o 1.428 Kč, což odpovídá 21 % z částky 6.800 Kč (§ 140 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za opatrovnictví stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 8.228 Kč bude ustanovenému opatrovníkovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu